

בס"ד. שיחת יום ד' פ' פינחס, ח"י תמוז, ה'תשי"ג.

— להתלמידים הנוסעים בשליחות ה"מרכז לעניני חינוך", בחדרו הק' —

בלתי מוגה

א. בכלל נקבע הסדר בעולם שבכל דבר יש כלל ופרט, ומשום זה כלולים כל הענינים זה בזה.

וכן הוא גם בעניני תורה ומצוות — שהרי "העוסק במצוה פטור מן המצוה"¹, ומבואר בחסידות² שזהו מפני שבכל מצוה כלולים כל המצוות, שלכן, בשעה שעוסק במצוה הרי זה כמו שמקיים גם את המצוה הנוספת שאיקלע לידי' ופטור ממנה, כי במצוה שעוסק בה כלולה גם המצוה שפטור ממנה, עם היות שאין כאן עצמות המצוה כולה, כי אם באופן של התכללות שזהו רק כמו חלק ומקצת ממנה.

וכן הוא בבני ישראל, שכל ישראל כלולים זה מזה³, ולכן, גם פעולה פרטית של איש ישראל נוגעת לכל בני". והיינו, שלא זו בלבד שכל יחיד משלים את המספר דבני", אלא עוד זאת, שגם פעולתו הפרטית מהוה תיקון ועילוי בכל ישראל.

וכמו כן בכללות העולם, שהעולם נקרא "אדם גדול", והאדם נקרא "עולם קטן"⁴, ולכן יכולים ללמוד עניני העולם מעניני האדם, ועניני האדם מהענינים שבכללות העולם והבריאה.

ב. והנה, בכללות נשמות ישראל ישנו סדר השתלשלות מלמעלה למטה:

נשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד⁵. ויתירה מזה, ששורש הנשמות למעלה יותר בעילוי אחר עילוי, ועד ש"ישראל עלו במחשבה"⁶, שהיא בחינת מחשבתא עילאה, ובזה גופא — "עלו

ב. ח"ג לג, ב. תקו"ז תס"ט (ק, ב. קא, א).
אבות דר"נ ספ"א. קה"ר פ"א, ד. מו"נ ח"א
פע"ב.

(5) ראה זח"ג כט, ריש ע"ב, ובהנסמן
בנצו"ז לזח"א קיג, א.
(6) ב"ר פ"א, ד.

(1) סוכה כה, סע"א. וש"נ.
(2) המשך תרס"ו ע' תקכב. וראה הנסמן
בתו"מ ח"ד ע' 250.
(3) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות אהבת
ישראל פ"א (דרמ"צ כח, א ואילך).
(4) ראה תנחומא פקודי ג. זהר ח"א קלד,

במחשבה", שהיא המדריגה היותר גבוהה במחשבה — כח המחשבה כו' (כמו שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בכמה מאמרים⁷, מיוסד על מאמרי רבותינו נשיאינו שלפניו⁸).

ומשם, ממקום נעלה ביותר, נסעו וירדו למטה ונתלכשו בגוף ונפש הבהמית בעולם גשמי וחומרי, ששם ישנם ענינים של נסיונות, שלא היו שייכים אצל הנשמה קודם ירידתה למטה.

הנשמות בהיותן למעלה, לא זו בלבד שאין להן שום נסיונות, אלא עוד זאת, שעומדות באהבה ויראה, וכמ"ש "חי הוי" אלקי ישראל אשר עמדתי לפניו"⁹,

— פסוק זה נאמר באליהו¹⁰, או באלישע¹¹, אבל אעפ"כ, הרי אמרו¹² "כל נשמתא ונשמתא הוה קיימא בדיוקנאה קמי מלכא קדישא" —

ויתירה מזה — שעבודתן למעלה היא בבחינת ראי', והיא שלא בערך לעבודת הנשמות למטה, אפילו של צדיקים גמורים (כדאיתא בתניא¹³).

ואעפ"כ, יורדת הנשמה למטה, שכן, אע"פ שהנשמה עצמה אינה צריכה תיקון¹⁴, מ"מ, רצונו של הקב"ה — ובמילא הרי זה גם רצונו של הנשמה — שתרד למטה כדי לברר את הגוף ונפש הבהמית וחלקו בעולם, ועי"ז — גם כללות העולם.

וכמו שהוא בכללות השתלשלות הנשמות למטה — כך הוא גם בכל נשמה פרטית בהיותה כבר למטה:

יש זמן שהתינוק נמצא במעי אמו, ששם מלמדין אותו כל התורה כולה¹⁵. וגם לאחר שיוצא לאויר העולם, הרי בשנים הראשונים אין עדיין הנסיונות שיהיו בשנים שלאח"ז. וגם אח"כ בימי הבגרות, הרי בהיותו בד' אמות של תורה ותפלה, אין לו את הנסיונות שישנם מחוץ לד' אמות אלו.

ואעפ"כ, יש זמנים שמצווים אותו לנסוע בנסיעות שהם מחוץ

(10) מלכים א יז, א. יח, טו.

(11) מלכים ב ג, יד. ה, טז.

(12) נסמן בסה"מ תשי"א ע' 11 בהערה.

(13) פל"ז (מח, סע"א).

(14) תניא שם (מח, ב) מע"ח שכ"ו פ"א.

(15) נדה ל, ב.

(7) סה"מ תרפ"א ע' קפד. הי"ש"ת ע' 17.

תש"ג ע' 74. הש"ח ע' 111.

(8) ראה לקו"ת במדבר ב, ב. שה"ש יז, ג

ואילך. סה"מ עטר"ת ע' שב ואילך.

(9) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 147 הערה 53.

וש"נ.

לד' אמות של תורה ותפלה, אע"פ שיש שם יותר נסיונות, ובכלל אין שם אפשרות לעבוד את ה' כמו בשעה שסגור בבית הכנסת ובישיבה. וטעם הדבר — כי גם אם לדעתו הוא עצמו אינו צריך תיקון, הרי עליו לנסוע כדי לברר את חלקו בעולם.

ג. זאת ועוד:

בכללות השתלשלות וירידת הנשמות, הנה אע"פ שהנשמה עצמה אינה צריכה תיקון, וירידתה היא רק בכדי לברר את הגוף והנפש הבהמית, מ"מ, לאחרי חטא עץ הדעת וחטא העגל, ובפרט הנשמות שכבר היו בעולם וירדו עוה"פ בגלגול נוסף — הרי ירידתן היא גם בשביל תיקון¹⁶.

ויתירה מזה, שגם הנשמות שאינן צריכות תיקון לעצמן, הרי גם הם זקוקות לע"י, שהרי הקב"ה אין לו סוף וקץ, ובמילא יכולה גם הנשמה לעלות בעילוי אחר עילוי עד אין סוף, על"י תמידית. והדרך להגיע לעלי' אמיתית היא רק בירידתה למטה דוקא, כיון שע"י ממלאת את רצונו של הקב"ה, שזהו העילוי הכי גדול והיותר אפשרי.

וכן הוא בכל נשמה בפרט — שע"י שנוסעים להאיר את העולם ב"נר מצוה ותורה אור"¹⁷, ובפרט ב"מאור שבתורה", זוהי פנימיות התורה¹⁸, תורת החסידות, הנה אע"פ שזוהי ירידה כנ"ל, מ"מ, לא זו בלבד שע"י הוא מברר חלקו בעולם, אלא שע"י נעשה גם תיקון ועלי' אצלו, שבדרך כלל (מלבד אצל יחידי סגולה) אי אפשר לבוא לזה כי אם על ידי הירידה דוקא.

ד. ומסקנת הדברים — שהנסיעות צריכות להיות בלב שמח, כי יותר ממה שעושים טובה להמקום שאליו נוסעים, עושים טובה גדולה יותר לעצמו¹⁹, שירידה זו מביאה תיקון ועלי' גם לעצמו.

ועוד זאת: כיון שנסיעות אלו הותחלו על ידי "צדיק יסוד עולם"²⁰, נשיא ישראל, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ברור הדבר, שנסיעות אלו ביאו הצלחה שלא בערך.

קה"ע שם. המשך תער"ב ח"ג ע' אישכב. סה"מ תרפ"ט ע' 176. וש"נ.
19) ראה גם מכתב כ"ג מנ"א שנה זו (אג"ק ח"ז ע' שמט).
20) משלי יו"ד, כה.

16) ראה גם ב"מ"מ, הגהות והערות בצורות" לתניא שם ב"לקוטי פירושים" (ע' רלד ואילך).
17) משלי ו, כג.
18) ראה פתיחתא דאיכ"ר ב ובפ"י יפה ענף שם. ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז ובפ"י

וכשנוסעים בלב שמח — הרי שמחה פורץ גדר²¹, שמתבטלים כל ההעלמות והסתרים והגדרות.

ה. סעו לשלום, ובכל מקום בואכם תמסרו "ד"ש שמח" (א"צ פריילעכן גערוס") — שתורה ומצוות, ובפרט פנימיות התורה, הולכים ומתפשטים, וכל הקודם זכה.

ובודאי יתקבלו הדברים אצל בני ישראל, ותהי' זריעה נכונה בלב בני ישראל — שהרי לב ישראל ער הוא, כדאיתא במדרש²² על הפסוק²³ "אני ישנה ולבי ער", שאע"פ דאני ישנה, מ"מ, לבי ער להקב"ה ולתורתו ולמצוותיו.

וכאשר תהי' זריעה אמיתית בלב בני ישראל — תהי' גם צמיחה נכונה, אם על אתר או לאחר זמן, וכשנזכה — נראה גם בעיני בשר את הפירות שצמחו ע"י זריעה זו²⁴.

סעו לשלום מתוך שמחה, ותחזרו לשלום, לאחר מילוי השליחות בתכלית.

(21) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

(23) שה"ש ה, ב.

(24) ראה גם תו"מ ח"ו ע' 101 ואילך.

(22) שהש"ר עה"פ.